

Echo uit Afrika

en andere werelddelen

91^e JAARGANG • NUMMER 1
januari - februari 2024
TWEEMAANDELIJKS

Echo uit Afrika en andere werelddelen is een tweemaandelijks missietijdschrift uitgegeven door de Missiezusters van St. Petrus Claver
Bouillonstraat 4 – 6211 LH Maastricht

Telefoon: 043 – 3212158
ING Bank: NL47 INGB 0001 0415 36

Abonnement € 10,-
Steunabonnement € 15,-

E.mail: info@stpetrusclaver.nl
Web-site: stpetrusclaver.nl

Voor België
Postrekening: BE33 0000 9608 3146
BIC: BPOTBEBIXX

ANBI instelling

Pauselijke gebed intenties

Februari 2024:

Voor terminaal zieken

Bidden wij dat de terminaal zieken en hun families altijd de nodige zorg en begeleiding krijgen op medisch en menselijk vlak.

Maart 2024:

Voor de nieuwe martelaren

Bidden wij dat zij die in verschillende delen van de wereld hun leven riskeren voor het Evangelie, voor de Kerk aanstekelijk zijn door hun moed en missionair enthousiasme.

Eerste Professie:

**Zich aan God
toewijden uit
liefde tot Hem,
voor het
welzijn en
zielenheil van
alle mensen
in de hele wereld**

Rijk & Arm

Zr. M. *Vlatka Bratinscak*

Aan de oever van de rivier Congo.

De Democratische Republiek Congo is het op één na grootste land van Afrika. Hoewel het rijk is aan natuurlijke rijkdommen, is het door uitbuiting één van de armste landen. Een groot probleem is de onderontwikkelde infrastructuur: verharde wegen zijn een zeldzaamheid en er zijn grote problemen met de water- en elektriciteitsvoorziening. Als je om je heen kijkt, kun je concluderen dat er geen georganiseerde inzameling van afval is, laat staan het sorteren en recyclen ervan. Toch bruist Congo van het leven. Het geboortecijfer is erg hoog en de straten zijn gevuld met de vrolijke gezichten van kinderen, die de echte rijkdom van dit land zijn.

Op 8 september 2019 begon onze Congregatie Dochters van Barmhartigheid van de TOR van Sint Franciscus haar missionaire activiteiten in de Democratische Republiek Congo. Op die dag werd het gemeenschapshuis van Barm-

hartigheid Marija Petković geopend, gelegen in de gemeente Maluku, 70 km van het centrum van de hoofdstad Kinshasa. Naar het voorbeeld van de gezegende Kroatische stichteres Marija Petković, die in haar tijd missionaris was in Latijns-Amerika, voelden Zr. M. Alejandrina Ayala, Zr. M. Racquel Meza, Zr. M. Charlotte Ondang en Zr. M. Chantal Nsadisa zich door de Heer geroepen om onder de allerarmsten te leven en te werken. Ze wisten dat het begin altijd moeilijk is, maar ze voelden al snel dat de Heer hen niet alleen had gelaten en dat Zijn voorzienigheid over hen waakte. Veel weldoeners hielpen met hun giften en helpen nog steeds om het leven en de missionaire activiteiten van deze gemeenschap mogelijk te maken.

Voorlopig wonen de zusters in een huurhuis. Iets meer dan één jaar geleden begon de bouw van het religieuze huis en het familiehuis naast het huidige huurhuis. Het religieuze huis nadert zijn voltooiing en het familiehuis is nog in aanbouw. Omdat we een kleine congregatie zijn en niet voldoende eigen fondsen hebben om het huis te bouwen, hebben de zusters plannen geschreven en deze voorgelegd aan verschillende weldoeners. Uw Congregatie, de Missiezusters van de H. Petrus Claver, heeft al verschillende keren geholpen bij onze missionaire activiteiten: het meest recent

Rijk & Arm

dus bij de bouw van ons huis in Maluku.

Voorlopig zijn de zusters pastoraal actief in de parochie van St. Gregorius de Grote, ze verzamelen een groep van ongeveer vijftig kinderen onder de naam Missionary Childhood, bezoeken zieken en armen en geven hen, indien mogelijk, te eten. Dankzij een weldoener kunnen de zusters de nodige medicijnen kopen voor hun eigen behoeften en voor de behoeften van de mensen die bij hen aankloppen voor hulp. In dit gebied worden kinderen en mensen namelijk ziek door malaria en deze ziekte is vaak dodelijk. In augustus 2022 namen de zusters een verlaten en ondervoed éénjarig kind, Ephraim Kiongo, op omdat zijn leven in gevaar was. Na zes maanden is de kleine Ephraim hersteld, leert hij lopen en is hij de grote vreugde van onze religieuze gemeenschap.

Een grote vreugde voor ons is ook het enthousiasme van de meisjes die Christus willen volgen in het godgewijde leven. Momenteel hebben we in onze gemeenschap in Maluku 2 postulanten en 5 kandidaten die naar een school voor

Tijdens het kindermissiefest in 2023

religieuze vormers gaan en samen met de zusters leren om de wijding volgens het charisma van onze congregatie te beleven. Moge de Heer hen sterken in hun nobele voornemen om religieuze te worden en hun volk te dienen in hun vele noden. Naast de bovengenoemde postulanten en kandidaten bestaat de religieuze gemeenschap vandaag uit Zr. M. Chantal, Zr. M. Charlotte en Zr. M. Graziela Ojeda. Ondanks alle uitdagingen en moeilijkheden getuigen zij, vertrouwend op de Heer, in de geest van ons charisma van de barmhartigheid van de Hemelse Vader jegens de getroffen en in het bijzonder jegens kinderen en jongeren. Dankbaar voor Gods voorzienigheid, die waakt over de congregatie en onze missionaire activiteit, bidden wij de Heer voor onze weldoeners en voor alle noden en nieuwe geestelijke roeping van uw dierbare congregatie Missiezusters van Sint Petrus Claver. Dank aan het bestuur van jullie congregatie en aan elke zuster die bijdraagt aan de zending van de Kerk. Ik groet u in de Heer.

Missionarissen danken

Groeten van SD Milola.

Ik deel mee dat ons hostelproject voor 99% is voltooid en in september (2023) zal worden afgerond. Op de 26e is ons Sanjo hostel voor meisjes en jongens van de kleuter- en lagere scholen ingezegend door onze liefdevolle bisschop Agapiti Ndrobo in aanwezigheid van onze Provinciale Overste en assistente. Hartelijk dank voor uw vriendelijkheid en grote hulp bij de bouw. We hebben toestemming gekregen om ongeveer 300 kinderen te huisvesten. Het is een geweldige kans om het kind van jongs af aan op te leiden. Hartelijk dank.

**Zr Pratibha SD,
Hostel Milola, Mahenge, Tanzania.**

Zr. Pratibha met de bisschop Agapiti tijdens de inzegening.

Missionarissen danken

Vorming is belangrijk – Missie in Ethiopië.

Broederlijke groeten van de Congregatie van de Missie Paters Lazaristen, Provincie Ethiopië. Allereerst wil ik u hartelijk danken voor uw financiële steun aan het project; Vorming van de Catechisten en de Jeugd. Dit is inderdaad een grote motivatie en morele aanmoediging om onze missie in verschillende hoeken van dit noodlijdende land te versterken en uit te breiden. Gebaseerd op onze eerdere overeenkomst, voeg ik nu het verhalende en financiële verslag van het project bij, samen met enkele foto's van de uitgevoerde projectactiviteiten. Ik hoop dat de informatie in het verslag aan uw verwachtingen voldoet en ik verzoek u contact met ons op te nemen voor verdere informatie of do-

cumenten over dit project. Wij hebben van u 6.360 euro ontvangen. De eigen bijdrage was 850 euro. Wij konden dit verdelen onder 6 parochies om te besteden aan de vorming van hun catechisten en jeugd: Jimma-, Bonga-, Shishinda-, Dembi Dollo-, Ambo-, en de Alem Tena Parochie. Nogmaals hartelijk dank voor al uw vriendelijkheid en medewerking, Met broederlijke liefde en gebeden,

Br. Ermias Kutafo CM
Pastoraal Coördinator
Missie Congregatie
Paters Lazaristen,
Provincie Ethiopië.

Uit de Wereldkerk

Getuigenis

van

Christus

in Ghana

Accra/Ghana

“Pastorale zorg voor parochies heeft altijd centraal gestaan in de activiteiten van de missionarissen van Steyl in Ghana, vanaf het moment dat de eerste priesters aankwamen in de Heilig Hartkerk in Accra in 1938. Binnen zeer korte tijd werden er scholen en nieuwe parochies geopend. Dankzij hun evangelisatiewerk werd de missie van Accra in 1944 een prefectuur, in 1947 een vicariaat en in 1950 een bisdom”, zegt pater Felix Dyamfi, een Ghaneese missionaris van Steyl. “Onze gemeenschap,” vervolgt hij, “groeit snel en is veelbelovend:

We zijn momenteel met meer dan 90 Steyler-missionarissen, en Ghaneese priesters studeren in de verschillende seminaries van de Orde in Afrika en elders. Het feit dat we al meer dan 40 broeders/fraters en priesters hebben uitgezonden naar andere missies is op zich

al een kroon op het werk en toont de vitaliteit van onze provincie in Ghana,” merkt hij op. “De missionarissen van Steyl zijn actief op verschillende gebieden in Ghana: opleiding van religieuzen en roepingbevordering, gemeenschapswerk, onderwijs in het grootseminarie en in de katholieke school, jeugd en sociaal-apostolaat.

Dankzij de steun van vele gulle weldoeners”, legt pater Felix uit, “en dankzij het broederlijke onthaal van sommige bisdommen, kunnen we meer aanwezig zijn en ijveriger werken in de lokale kerk. We hopen dat met een goed aantal roepingen uit verschillende delen van Ghana, de aanwezigheid van onze congregatie kan toenemen en meer diensten kan verlenen aan de kerk en de mensen van Ghana”. “Een voorbeeld van onze bijdrage aan de samenleving op Ghaneese bodem,” zei de missionaris, “is het orthopedisch trainingscentrum in Nsawam, dat elk jaar honderden mensen van dienst is. Naast

de vele basisscholen en middelbare scholen die zowel in de stad als op het platteland zijn geopend, is er ook de St. Paul Technical beroepsschool in Kukurantumi, waar timmerlieden worden opgeleid. De timmermanswerkplaats is volledig gebouwd en uitgerust door onze confraters en wordt nu door hen beheerd en geëxploiteerd. Onze missionarissen zijn ook verantwoordelijk voor het ‘Catholic Book Centre’ en de ‘Catholic Press’ in Accra. “Er is nog veel te doen,” benadrukt pater Felix. “Het is heel belangrijk om te kijken naar de vele jongeren die in opleiding zijn, naar de bemoedigende positieve reacties van lokale mensen die aangemoedigd, begeleid en ondersteund moeten worden”. “De zin en het doel van onze religieuze regel,” besluit hij, “is de roep van het goddelijke woord voor ons te interpreteren en ons zo voor te bereiden op onze missionaire dienst”.

(AIF)

Uit de Wereldkerk

**We geven
kinderen
een
glimlach**

Abobo/Ivoorkust

“Ik behoor tot de Congregatie van de Heilige Familie van Spoleto”, zegt zuster Monica Aucello. In haar verslag van haar lange en gevarieerde ervaring benadrukt zuster Monica de vreugde en het verdriet van haar missie in het noorden van Ivoorkust.

“Ik kwam in 2007 naar Ivoorkust om te werken in de stad Odienne, waar we een groot gezondheidscentrum runnen”, vervolgt de Italiaanse missionaris. “Ik zorgde voor de gezondheid van honderden kinderen die daar elke dag werden behandeld.

Eén van de vele dierbare herinneringen aan Odienne is het Rainbow Family House, dat ik hielp openen in 2011.

Ons uitgangspunt was een concrete behoefte: er waren zoveel baby's die door hun moeders waren achtergelaten, jon-

ge moeders die het kind niet in een moslimomgeving konden houden, of de kinderen waren wees omdat de moeder bij de geboorte was overleden. Dankzij dit initiatief hebben we veel ongelukkige kinderen een glimlach bezorgd, ze een thuis en een familie gegeven en uiteindelijk hun adoptie mogelijk gemaakt”.

Zuster Monica vertelt ook over het leed dat ze heeft ervaren in Odienne, in het bijzonder de omstandigheden waarin de vrouwen daar leven. “De last van het gezin rust volledig op de schouders van de vrouw, zij alleen moet de kinderen opvoeden, voor hen zorgen als ze ziek zijn, hen te eten geven door op het land te werken of wat te verkopen in een kraampje buiten het huis.

De mannen doen niets: ze kijken onverschillig toe hoe hun vrouwen en dochters de hele dag werken, terugkomen van het land met zware manden op hun hoofd of kilometers lopen om water te halen. Ik heb dat nooit kunnen accepteren: de

vrouw moet zich bovemenschelijk inspanssen en de man wacht ongeduldig op haar om de lunch klaar te maken. Ook de manier waarop kinderen worden behandeld stoort me: ze komen als laatste in het gezin. Als de lunch klaar is, gaat de man als eerste aan tafel zitten en serveert zichzelf als eerste. Voor hem zit het stuk vlees in de saus. Als hij gegeten heeft, zijn de vrouwen aan de beurt. Als er aan het eind nog iets over is, is dat voor de kinderen. Geen wonder dat ondervoeding zo wijdverspreid is en kindersterfte zo hoog.

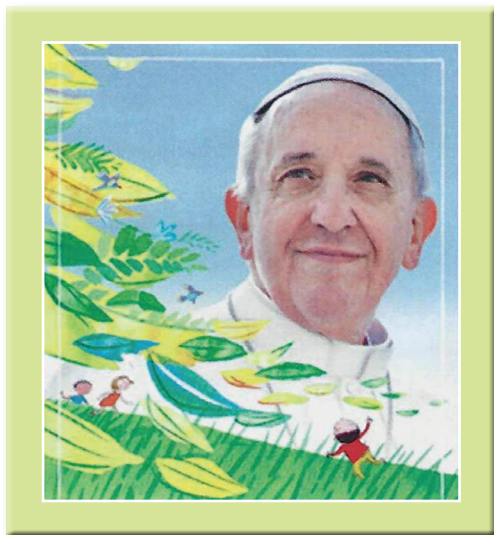
Odienne ligt in het uiterste noordwesten van het land, op de grens met Guinee en Mali, en heeft 250.000 inwoners, van wie 99% moslim is.

(AIF)

**“Het zou ons
nooit aan tijd
mogen ontbreken
om anderen
vreugde
te schenken.”**

Léonie Aviat

Jongeren & missie

De gebroken kruik

Paus Franciscus

Een woord duikt in de 'nieuwsbrief – Encycliek Laudato si' van Paus Franciscus erg vaak op, namelijk het woord 'relatie' dat er 70 keer in voorkomt. Als ik zeg dat wij beiden, jij en ik, een 'goede relatie' hebben, dan betekent dat dat

we elkaar goed kennen; dat ik je levendigheid, je charme graag mag, als we samen iets ondernemen; dat we graag met elkaar praten en dat je ook graag luistert als ik iets vertel of als ik je iets voorlees. Het belangrijkste van onze relatie is dat we elkaar graag mogen.

Paus Franciscus schrijft over drie levensbelangrijke relaties: de relatie met God; de relatie met de mensen en de relatie met de aarde.

En dat, mijn beste, kan zich dan zo manifesteren als tussen ons beiden; in het luisteren, in de antwoorden en in het liefhebben.

Want je kunt horen wat God zegt: hij praat nogal zacht, maar heel dicht bij je, in je hart.

Je kunt goed luisteren naar mensen: bijvoorbeeld als ze je over hun vreugde vertellen of hun zorgen. Ja je kunt zelfs

Jongeren & missie

de aarde en alle schepsels aanhoren. De heilige Franciscus van Assisi luisterde naar de bijen en de bloemen; hij sprak ook met hen. Hij heeft zelfs tot de vogels geprekeerd en hun over de goede God verteld. Het schijnt dat ze hem met open snavel toegehoord hebben.

En jij kunt ook iedereen antwoorden: God, de medemensen en ook de aarde met alles wat er op leeft. En als je ook maar zegt: 'ik ben blij dat je bestaat'. Dat is liefhebben.

Paus Franciscus schrijft dat deze drie relaties - tussen God, de mensen en de aarde - verbroken kunnen worden, en ook al eens verbroken zijn. De Bijbel verhaalt dat dit gebeurd is toen Adam en Eva niet naar God geluisterd hebben. Ze hebben Zijn gebod niet gehoorzaamd.

En zo kan het nog steeds tot een breuk in de relatie komen, namelijk, altijd dan, wanneer mensen zich gedragen alsof ze God zijn en denken dat ze over alles kunnen heersen en beschikken: over alle planten; alle dieren, de hele aarde – en ook over andere mensen, zoals het hun op dat moment uitkomt. Dan gaat de relatie kapot; dit wonderbaarlijke vat van vriendschap tussen God, de mensen en de natuur, breekt als een mooie kruik. De scherven van deze kruik zijn het lijden van onze wereld: oorlogen, natuurrampen, honger en miljoenen vluchtelingen.

Als wij ons inzetten voor vrede en het behoud van de schepping, proberen we de scherven weer moeizaam samen te voegen.

Franciscus van Assisi kan daarbij een voorbeeld voor ons zijn. Van hem wordt gezegd dat hij 'met alle schepsels in vrede leefde'. Daarmee heeft hij getoond dat de breuk in de relatie tussen God, de mensen en de aarde, geheeld kan worden; als we de vrede behouden met alle mensen en met alle schepsels in onze wereld.

Mijn reis naar Vietnam

De grijze zusters vlnr, Zr. Anna, de generale overste Zr. Seline, en de schrijfster en assistente Zr. Jacinta.

Zr. Jacinta Chan Wong, sspc

Het begon allemaal toen Moeder Selin en ikzelf voet zetten op Vietnamese bodem: toen we landden in Saigon op 26 januari 2023! Een geheel andere wereld ging voor mij open. Men kan zich mij voorstellen: een Samoaanse die naar Vietnam reist, waar 95% van de mensen die wij ontmoetten slechts de helft van de gemiddelde lengte en gewicht van de mensen in Samoa hebben! Aanvankelijk voelde ik mij totaal niet op mijn plaats; ik zei tegen mijzelf 'relax, je bent in Vietnam, niet in Samoa'!

Het Vietnamese volk, alhoewel slank van postuur, is sterk, hardwerkend en slagvaardig! Het was een groot voorrecht voor mij onze algemeen overste, tijdens haar canoniek bezoek aan onze twee gemeenschappen aldaar,

te mogen vergezellen. De blije gezichten van onze zusters met hun warm en dankbaar welkom raakte me diep. Ze spraken weinig Engelse woorden, maar, zoals Italianen, communiceerden wij met handen en voeten.

Het was erg heet in Saigon!

Hier had ik mijn eerste ervaring met reizen per motorfiets. Zuster Maria leek zo mager naast mij, maar ze was een bijzonder bekwame bestuurster. Ze nam me dadelijk mee naar de Kerk. Ik genoot van de rit.

De zusters staan vroeg op. Niet alleen de zusters, maar overal waar we gingen in Vietnam startte de dag om 4 uur. Iedere morgen om 4.40 uur was altijd veel volk in de H. Mis! Onze Zusters in Saigon leiden een kleuterschool. De kinderen komen per motorfiets in alle vroegte om 6.30 uur. De drukte gaat verder tot

Mijn reis naar Vietnam

16.30 uur in de namiddag, wanneer ze naar huis gaan. Je ziet dan een zee van motorfietsen in de straten en lanen, en weinig auto's.

Het Vietnamees eten was uitstekend: veel groenten en soep. Eén van hun geliefde gerechten waren mieren. Zij maken ze fel pikant, voegen veel kruiden en smaakmakers toe: zo lijken ze niet meer op mieren. Verder is er een grote variëteit aan fruit: alles zo zoet, sappig en lekker!

Onze lieve Zuster Anna Dinh Trinh regelde voor ons om enkele plaatsen te bezoeken, waardoor we verschillende projecten konden zien, die opgezet waren met de financiële hulp van onze weldoeners. Onze eerste halte was in Phan Thiet, waar we de zusters – Geliefden van het Kruis – ontmoetten in het Nha Trang klooster. Deze religieuzen

dragen zorg voor 105 wezen, de oudste was een jongen van 17 jaar en de jongste was een baby van 3 maanden. Deze baby leefde dankzij de liefdevolle zorg van de zusters. De moeder had haar in het toilet trachten te verdrinken. Een ongelukkig begin voor deze baby, maar met de liefde en affectie van de zusters,

Mijn reis naar Vietnam

bidden wij dat zij mag opgroeien tot een geweldige jonge vrouw. Al deze kinderen waren zo lief en hadden grote verantwoordelijkheidszin. Ieder kende zijn taak in huis en de oudere kinderen hielpen de kleineren met hun huiswerk. Het was mooi om zien hoe netjes en proper zij het weeshuis onderhielden. Dezelfde zusters hadden ook een afdeling gehandicapte kinderen, bijna al dezen waren doofstom en spraken in gebarentaal. Zij waren heel gelukkig; het was verbazingwekkend hoe rustig het er was, er waren enkel lachende gezichten en hier en daar spelende kinderen.

Deze zusters doen uitstekend werk. Wij bezochten het kerkhof van de ongeborenen. Zij halen deze ongeboren lichaampjes op in verschillende ziekenhuizen en begraven hen in kleine grafjes van zes. Het zien van al deze kleine grafjes op het kerkhof was erg ontroerend. Dankzij deze zusters hebben deze kleine onschuldigen een rustplaats.

In één van de ziekenhuizen in Phan Thiet hielpen we soep uitdelen en warm water. Dit zijn arme mensen; in het ziekenhuis moeten ze zelfs betalen voor warm water.

Tijdens de laatste avond bij de zusters, gaven de kinderen een optreden voor ons: ze zongen en dansten, echt fijn! De baby's werden tijdens de pauze binnen gebracht, de oudere meisjes zorgden voor hen en kleintjes die konden lopen, dansten en speelden met de oudere jongens en meisjes. Op het einde van de voorstelling gaven we snoepjes en ijsjes, wat de kinderen heel leuk vonden.

Wij wensen onze weldoeners uit de hele wereld, die verder de zusters in hun vele projecten en noden ondersteunen, te danken. Deze kinderen zijn de toekomst van Vietnam en onze Moeder de heilige Kerk.

Op 5 februari reisden wij vanuit Saigon naar Ban Me Thuot. Wij logeerden bij de congregatie van 'Onze Lieve Vrouw, Koningin van de Vrede'. Wij ontmoetten daar onze vrienden en weldoeners uit Amerika, de heer en mevrouw Quyen Bui & Chuc Nguyen. Deze goede weldoeners sponsorden al onze reizen naar Vietnam.

Hier ontmoetten wij zovele religieuze zusters en novicen, samen ongeveer 120. Deze zusters hebben verschillende missieposten in de regio. We bezochten hun weeshuis terwijl de meeste

Voor een kerk in Kontum.

Mijn reis naar Vietnam

kinderen op school waren. De plaats is erg aardig, en de zusters hebben kippen, Guinese biggetjes en een visvijver. Zij kweken ook veel groenten.

Wij bezochten een lepra-kliniek en toen wij arriveerden, verwelkomden zij ons met velen. Wij groetten hen en gaven ieder een voedselpakket en een kleine som geld. Het was de eerste keer dat ik een lepralijder van dichtbij zag. Ik bad om genade om rustig te blijven en geen angst te tonen. Dankzij God ging alles goed! Deze zieken kweken verschillende soorten groenten, houden kippen, eenden en varkens. Van daaruit bezochten wij verschillende arme families. In een huis, gemaakt van karton, hout en enkele samengebonden stukken aluminium, vonden wij de vader thuis en jonge kinderen. In hun kleine keuken stond in een pot hun voedsel voor het avondeten: een kleine portie rijst en twee Chili pepers – en dit voor een gezin van 10. In een ander gezin zagen we een boreling, een meisje van 2 dagen oud: een heel mooie kleine baby!

Wij zegden vaarwel aan Ban Me Thuot. Vervolgens reden de zusters ons naar het bisdom Kontum op 7 februari. In Kontum hadden wij de eer ontvangen te worden door Mgr. Luy Gonzaga Nguyen Hung.

Samen met P. Joseph Hieu Do, vicaris-generaal en directeur van de missieprojecten van het bisdom, bezochten wij enkele plaatsen waar wij, dankzij onze weldoeners, in staat waren om verschillende projecten te financieren. Wij bezochten eerst

de 'Zusters van de Voorzienigheid' van Trung Nghia. De zusters hadden een internaat voor 35 jongens en meisjes uit afgelegen streken die er kwamen studeren. Wij hebben geholpen met de bouw van dit gebouw.

De pater nam ons mee naar enkele plaatsen waar wij, opnieuw met de hulp van onze gulle schenkers, de ruimten konden financieren voor catechese, vergaderingen, en de verschillende noden van de parochies. Wij bezochten twee priesters die fietsen konden aanschaffen dankzij onze weldoeners. Wij bezochten ook parochies die nog hulp nodig hebben om kapellen te bouwen en multifunctionele zalen; verder vroegen priesters hulp voor aankoop van een transportmiddel. De 'Zusters van de Miraculeuze Medaille' hebben zoveel novicen dat zij een nieuw noviciaat moeten bouwen. Het was een bijzonder intensieve ervaring.

In Kontum nam de pater ons mee om de schrijn van Onze Lieve Vrouw van Mãng Den te bezoeken. Dit beeld is bijzonder – het heeft geen handen. In 1985 waren arbeiders funderingen aan het graven voor een groot gebouw, toen zij stootten op het beeld. Het is een pelgrimsoord geworden, en ook vele protestanten en boeddhisten bezoeken deze schrijn van Onze Lieve Vrouw van Mãng Den. Men heeft verschillende keren getracht de handen terug te plaatsen, maar tevergeefs – ze vielen er

Mijn reis naar Vietnam

telkens af. Tenslotte besloten ze het beeld te laten zoals ze het gevonden hadden.

Kortum is nog een jong bisdom. Er is veel evangelisatie-werk te doen.

De 10de verlieten wij samen met Zr. Anna Dinh Thi Trinh Kontum en vlogen wij van Pheiku airport naar Hanoi. Daar ontmoetten wij priester Francis Xavier Nguyen Huy Lieu, een vriend van Zr. Anna. Hij nam ons mee naar de congregatie van 'Onze Lieve Vrouw van de Eenheid' in het bisdom Bac Ninh. De zusters ontvangen jaarlijks studiebeurs-ondersteuning van één van onze weldoeners in Amerika. Zij bezochten met ons hun weeshuis, dat ieder jaar hulp ontvangt van een andere weldoener van Amerika. In dit weeshuis ontmoette Zr. Anna een blind kind van nu 4 jaar oud, dat zij voor het eerst ontmoette toen hij amper 1 jaar was. Dit kind heeft een geschiedenis, die

bijzonder raakt. Toen hij geboren was, hadden zijn ouders al een blinde zoon, dus besloten ze: één was genoeg. Een buurvrouw verwittigde de sociaal werker dat de ouders een graf aan het maken waren om hun zoontje levend te begraven, maar nadien brachten ze de jongen naar de

parochiepriester, die hem aan de zusters gaf. Deze jongen is zeer verstandig. Hij wil priester worden om de Heilige Mis op te dragen voor de zusters. Hij leert Engels. Welke taal je ook spreekt, de jongen herhaalt de woorden zonder probleem.

's Avonds bracht Zr. Mai Ha, algemeen overste van de 'Geliefden van het Heilig Kruis', ons naar hun klooster in Hung Hoa. Daar zijn 75 zusters en ongeveer 30 novicen. Tijdens het ochtendgebed was het zo mooi hun zachte en rustige stemmen te horen bij het zingen van de psalmen en nadien in de Heilige Mis. Wij bezochten de gemeenschap in Son Tay, waar ze een kleuterklas hebben. Toen wij arriveerden, deden de kinderen van drie tot vijf jaar oud, ochtendgymnastiek. Wij deden mee, tot grote verrassing van de kleintjes. Hier vergroten de zusters hun klooster omdat het te klein is. En telkens als het

Mijn reis naar Vietnam

regent, is de grond nat. Acht zusters delen 1 slaapkamer. Er is slechts een kleine ruimte tussen de bedden. Twee zusters slapen aan de ingang van de kapel, afgeschermd door een gordijn voor een beetje privacy.

Van daar gaan we naar Tuyen Quang. Deze gemeenschap bouwde recent hun klooster met hulp en steun van onze weldoeners: een klein, maar wel leuk klooster voor drie zusters, met een groentetuin en ook kippen. De zusters reizen wel 40 kilometer per motorfiets om parochies bij te staan die hun hulp vragen.

Vóór het avondeten bezochten we nog een andere gemeenschap. Ook hier hebben ze een kleuterschool en kliniek. De zusters voorzien ziekenzorg voor de arme bevolking van de streek, en gebruiken allemaal natuurlijke geneesmiddelen. Op dezelfde campus zijn twee gemeenschappen: één voor de kleuterschool met ongeveer 10 zusters en postulanten. De medische afdeling heeft 8 zusters.

Wij zijn zo dankbaar aan zuster Mai Ha en al de zusters van de 'Geliefden van het Heilig Kruis', bijzonder voor hun gastvrijheid en om ons rond te leiden om hun missieposten te zien.

Wij vlogen van Hanoi naar Hue (in centraal Vietnam) op 12 februari en ontmoetten vicaris Dominic Hung Phan. Het was zondag, dus gingen we naar de Heilige Mis in de prachtige kathedraal. De volgende dag bezochten we La Vang. Het verhaal doet de ronde dat tijdens de vervolging van de kerk door de keizer in die tijd, rond 1789, veel mensen hun toevlucht zochten in het bos. Zij werden ziek en vele ziekten waren onder hen. Toen zij de rozenkrans baden aan de voet van een boom verscheen hen Onze Lieve Vrouw, gekleed in traditionele Vietnamese klederdracht, en zij droeg het Kind Jezus. Onze Lieve-Vrouw stelde het volk gerust en zei hen om de bladeren van de boom te koken en dit te drinken. Dit werd het nationale heiligdom voor het land.

Onze tweede stop in Hue was Bó Lieu, waar ze nu een nieuwe kerk bouwen. De priester hier is een architect, dus hij tekende en bouwde zijn eigen kerk: een mooie kerk, maar helaas, de bouw gaat erg traag omwille van het gebrek aan geld. In deze parochie is een heiligdom, toegewijd aan de Vietnamese martelaren. Je kan hier vele rijstvelden zien langs de weg.

Wij bezochten nog meerdere parochies die onze hulp ontvangen hadden.

Mijn reis naar Vietnam

De mensen zijn zo arm. Je kan de armoede overal rondom je zien. Onze laatste halte was Buong Tam, bij de parochie van priester Dominico Nguyen Tuong. Het is een afgelegen en zeer arm gebied. Enkele jaren geleden hielpen wij deze kerk bouwen. Nu heeft priester Tuong onze hulp nodig om een multifunctionele ruimte te bouwen voor catechese en verschillende andere parochienoden. De weg is erg stoffig, op één plaats versmald tot een pad, zodat een auto uit één richting moet stoppen om de andere te laten passeren.

Wij werden vriendelijk en gastvrij ontvangen door bisschoppen, priesters, zusters en leken in al deze plaatsen die wij bezochten. Moge Onze Lieve Vrouw van La Vang verder hen en u beschermen in haar moederlijke mantel en moge haar Zoon de Kerk in Vietnam overvloedig zegenen. De 14de vlogen we naar Saigon en Moeder Selin startte haar canoniek bezoek aan onze gemeenschap in Long Thanh: een gemeenschap voor vorming, waar we 3 novices hebben, 1 kandidate en 5 geprofeste religieuze zusters. In deze gemeenschap deed op 2 februari Zr. Therese Anh Hoang Nguyen haar Eerste Professie. Haar moeder en familie, 9 priesters en meer dan 15 zusters van andere congregaties waren aanwezig, alsook veel parochianen en kinderen. Het koor zong prachtig met hemelse stemmen. De kinderen antwoordden tijdens de Heilige Mis uit volle borst. Het was inspirerend hun kinderstemmetjes te horen.

Mijn ervaring in Vietnam tijdens deze 24 dagen was uniek: een wondermooie, prachtige ervaring.

Op 19 februari 2023 zeiden we goodbye aan de zusters van Long Thanh en Saigon, die afscheid kwamen nemen. Het afscheid was wat triest, maar wij waren gelukkig dat wij nu namen konden plakken op de gezichten, die we eerder slechts kenden van foto's.

Zr. Jacinta met enkele kinderen tijdens een dansvoorstelling.

Noden & aanvragen

Het bijna klare parochiehuis in Tabora.

Parochiehuis voor Igurubi

De vrij nieuwe parochie van Igurubi ligt ver van onze parochie van waaruit ze opgericht is, op zo'n 54 kilometer. We vinden het daarom wenselijk dat deze parochie een eigen permanente bewoning voor één of meerdere priesters heeft en een plaats van samenkomst in een parochiehuis.

Voorlopig zal priester Desderius hier als parochiepriester wonen. Wij zijn al begonnen met de bouw van het woonhuis/parochiehuis.

De bouw van het parochiehuis is echter nog niet klaar. Wij hebben nog ongeveer 10.000 euro nodig om het huis verder af te bouwen zodat het bewoonbaar is.

De priester zal zo ook meer tijd hebben voor de parochianen. Ook kan hij zo op de nabije scholen catechese geven aan de kinderen.

Achtergrondinformatie

Het Aartsbisdom Tabora in Tanzania werd op 25 maart 1953 opgericht door de Missionarissen van Afrika, beter bekend als de Witte Paters. Deze Missionarissen van Afrika zetten hun voet in

Tabora in het jaar 1878 met een sterke ijver om het Goede Nieuws van de Verlossing onder de mensen te verspreiden. Nadat ze de inheemse bevolking van het gebied hadden leren kennen, slaagden ze er met zorgzame liefde in om het Kruis van Christus in Afrika te planten, specifiek in Tabora, Tanzania. Hun werk was echter niet gemakkelijk, er was tegenstand van de lokale traditionele leiders, tegenstand van Arabieren die een sterke basis hadden in Tabora voor de slavenhandel naar het kustgedeelte van Tanzania. Deze Missionarissen van Afrika zijn echt de belangrijkste pioniers van het geloof bij ons. We zijn hen veel verschuldigd voor hun heilige pastorale werk, want nu telt ons aartsbisdom in totaal 30 parochies en 4 buiten-parochies, waaronder de nieuwe buiten-parochie Igurubi.

Ik beveel dit project dan ook van harte bij u aan,

Mgr. Paul R. Ruzoka,
aartsbisschop van Tabora,
Tanzania

In januari 2024 vieren we:

1. H. Maria Moeder van God
Dag van de vrede
7. Driekoningen
25. Bekering van
de H. Paulus

In februari 2024 vieren we:

2. Opdracht van de Heer
in de Tempel

Dag van het Religieuze en
Godgewijde leven
14. Aswoensdag

Gebedsverhoringen Zalige Maria Theresia Ledóchowska:

Gift wederom uit dankbaarheid
voor verhoord gebed, € 50,-
H.D.

Bij de voorpagina: Vrouw uit Namibië,
foto © S.Pessolano NB03-34

Bij de achterpagina: Onze jonge zusters bij de Wereldjongeren-
dagen in Portugal vorig jaar. Foto SSPC

Laat ons bidden voor onze overledenen

Hoogeerw. Mgr. H.M.G. (Harrie) Smeets
(1960 – 2023), bisschop van Roermond.

Dhr. A.G. van Schaik – GEMERT
Dhr. J. en Mvr. J. Wauben-van Deurzen – GUTTECOVEN
Dhr. C.J. Castelijns – HAPERT
Mvr. M.J.G. Kickken-Crutzen - KLIMMEN
Mvr. C.A.H. Doppen-Lelivelt – LICHTENVOORDE
Mvr. A. Havinga – MAASTRICHT
Dhr. G.P.M. Reemers – DE RIPS

**“Je kunt niet vertrouwen
als je niet liefhebt
en omgekeerd,
je kunt niet liefhebben
zonder te vertrouwen.”**

*Zalige Maria
Theresia Ledóchowska*

